

Arbeiði í gongd

ALT má gerast fyrri at fáa arbeiði í gongd í landinum. Hetta verður endurtikið aftur og aftur og eru vit øll so samd so samd um, at hetta er neyðugt. Spurningurin er bara, hvør ger nakað við málið, og hvat kann gerast! Politikararnir og landsstýrið fáa mangt toyggið fyrri ikki at gera nokk. Hesir harafturímóti vísa á, at tað er vinnulívið, sum skal taka stigini, meðan tað almenna bara skal vera við til at skapa fortreytirnar.

Í blaðnum í dag skjýtur javnaðartingmaðurin Henrik Old upp at landsstýrið við tað sama setir seg niður og leggur eina ætlan fyrri, hvussu øka kvotan í Barentshavinum best kann troystast. Hann heldur, at tað einasta rætta er nú alt fyrri eitt at rigga djúpvatnstrolarnar til, soleiðis at teir eftir nýggjarsaftan kunnu leggja frá bryggju og seta kós eystur í Barentshavið. Har skulu teir fylla lastirnar við stórum og góðum toski og síðani flyta hann heim til tey svøltandi virkini. Tað fer at koma sera

væl við serliga í januar mánað, har tað annars er lítið til at fiski. Oftani vegna ringt veður. Hetta fer at seta gongd á arbeiðið í landinum og tað fer so aftur at lætta um trýstið á arbeiðsloysistryggina og støðuna annars.

HETTA ljóðar sera skilagott. Spurningurin er so, hvussu verður við teimum stóru trolarunum, ið liva av Barentshavinum. Tað er eingin loysn at byta fiskin út á fleiri skip, um tey skipini tá ikki fáa endarnar at rokka saman. Hertil er at siga, at fleiri av teimum stóru trolarunum hava fiskað so væl, at har hevur verið møgulegt at leggja nakað niðurfyrri. Tað er eingin ivi um, at landsstýrið nú má bera seg rætt at og hugsa um, hvussu tað fær fólk aftur í arbeiði. Hóast trolarnir eystan fyrri hava "átt" kvotuna har, so má landsstýrið til at byta hesa kvotuna út á fleiri hendur, uttan tó at taka grundarlagið undan stóru trolarunum.

LANDSTÝRIÐ eigur eisini longu nú at leggja til rættis, hvussu línu- og snelliskip sleppa upp í part, tá tann árstíðin kemur. Nettup tí er tað so ómetaliga umráðandi, at okkara fólk royna at fáa sum mest burtur úr samráðingunum við norðmenn. Vónandi fara norðmenn at taka aktuttu støðu føroyinga við í metingarnar, tá teir skulu til at gera endaliga av, hvat vit kunnu fáa av botnfiski í Barentshavinum. Hetta skylda norðmenn so sanniliga føroyingum.

VIT vóna, at landsstýrismaðurin í fiskivinnumálum tekur uppskotið frá Henrikki Old til eftirtektar og longu nú gera eina ætlan fyrri, hvørji skip skulu eystur. Kanska hetta kann vera við til at birta upp undir vónina hjá fólki. Tingmaðurin eftirlýsir annars størri initiativi frá landsstýrinum, tá tað ræður um at fáa virksemi í gongd. Hann sipar við hesum til ta óluku, sum hendi í fjør summar, tá nógur blígur russarafiskur var til sølu, og vit einki gjørdur fyrri at

fáa hendur á honum. Herfyri hevði umboðsmaðurin hjá russum at myndugleikunum og kanska serliga bankunum fyrri ikki at hava tikið av hesum møguleika. Neyvan fer fiskimálaráðharrin at lata hesi orð sita á sær, nú nettup innkeyp av útlendskum fiski hevur verið eitt av hansara hjartamálum. Men ein sannroynd er tað, at vit lótu ikki við okkum koma, tá hesin blígur fiskur var til sølu, og fyrri at hetta ikki skal endurtaka seg eiga myndugleikarnir nú av álvara at stinga út í kortið. Tað kundi verið áhugavert at hoyrt, hvat fiskimálaráðharrin hevur at siga til hesar spurningar og hvørjar ætlanir hann hevur fyrri komandi ár.

Tórtinn Smith, býráðslimur:

Vit gjalda meðan bankarnir valda

-og landsstýrið tykist ikki at vita síni livandi ráð

Eingin er fegin um at neyðugt var at hækka skattaprosentið í Havn so nóg sum nú varð gjørt. Men har var als einki at gera. Væl at merkja, skuldu kravboðini úr landsstýrinum fylgjast. -At rokna við 10 prosentum í minni inntøku næsta ár og at gjalda fullan avdrátt.

At eitt so mikið høgt skattaprocent fer at raka hart mangastaðni ivast heldur eingin í. Serliga tey, sum sita við stórum sethúsálánum. Júst hesi, sum nú í mánaðir hava biðað eftir teirri sokallaðu loysn, lánistovnamir hava sagt seg arbeiða við.

Tað var tí sera hugtungt at hoyra frá peningastovnunum, at loysnin, hesir somu hava arbeiðt við, í besta lagi munar upp móti hækkaða skattaprosentinum í Havn.

Til hetta kann í fyrsta lagi sigast, at hava lánistovnamir ikki arbeiðt við eini frægari loysn enn henni, sum ríkiliga kann viga upp

móti skattaprosentinum, er lítið nytta í henni.

Í øðrum lagi kundi verið áhugavert at spurt lánistovnamir hví teir júst nú eru farnir at hvina so ógvusliga nú Havnin setur skattaprosentið upp.

Hvussu leingi hava ikki stórplass aðrastaðni í landinum ligið við einum munandi hægri skattaprosenti? Har búgva eisini fólk. Og har eru eisini sethús. Hví hava bankarnir ikki hvini um tey?

Kann tað hugsast, at bankarnir hava hugsað meira um sín egna tapsvanda heldur enn um tey fólk, sum koma illa fyrri? Man júst hetta ikki vera orsøkin til hvini nú, tá hugsað verður um sethúsamangdina í júst Havnini?

Tað er lítið rós vert, at Tórshavnar Kommuna nú skal gerast syndanbúkkur í hesum peninga- og maktspæli hjá peningastovnunum.

Hvar er politiska mótspælið?

Men bankarnir skulu jú reka bankavirksemi og ikki politikk, hava vit fingið at vita.

Munnu peningastovnar nakrastaðni í heiminum reka so nógvan politikk sum júst her hjá okkum í hesum døgum? Og hvat sigur landsstýrið, sum skal eittast at vera okkara politiski myndugleiki, til tað.

Vit kunnu ikki blanda okkum uppí, verður sagt úr landsstýrinum, og so skundar landsstýrismaðurin í fíggarumálum at leggja aftrat, at skjótt fáa vit ein føroyskan bankastjóra.

Føroyskur bankastjóri skal vera vælkominn, men hann í sær sjálvum man muna eins lítið sum at mála bankan gulan ella grønna.

Okkara politiski leiklutur hevur verið, at veita sokallaða hjálpi til bankarnar. Og hvat er hent síðani hendan mikla hjálper veitt? Ein fólkaflyting sum ógamt áður. Vit eru ikki bert við at missa eitt ættar-

lið, men tvey. So at siga alt er steðga upp. Og útlitini - sum átti at verið ein glott - eru tiggju prosent minni inntøka næsta ár.

Eg loyvi mær at spyrja eftir einum kvalifiseraðum politiskum mótspæli úr landsstýrinum til bankapong-spæli við hampa-fólki.

Íløguballið kostar

Tað skal vera mær langt frá at geva øðrum enn Tórshavnar Býráðið sjálvum, ábyrgdina av teirri alt ov stóru lániðbyrðu, vit nú noyðast at dragast við. Íløguballið úr áttiárunum kostar.

Tað er bert harmiligt og ófatiligt, at tað eydnaðist at økja nettoskuldina hjá Tórshavnar Kommunu úr

104 milliónum í 1985 og upp í 439 milliónir í fjør. Skuldin í mun til skattainntøkuna var í 1985 78 prosent, og í fjør 233 prosent. Júst hesi árinu tá pengarnir streymaðu inn í kommunukassan.

Næsta ár fara vit at royna at gera fløgur fyrri 10 milliónir. Til samanbering kann nevast, at bert tað eina árið - 1988 - gjørdi býráðið fløgur fyrri 158 milliónir.

Men tá skuldi skattaprocentið haldast fyrri ein og hvønn pris. Eisini hóast beinleiðis undirskot var á rakstrinum frá 90 til 92 upp á tilsamans 53 milliónir.

Hetta verður ikki sagt fyrri at revsa ella harta nakran. Bert fyrri at geva havnafólki eina hómung av, hví fíggarligu viðurskiftini í kommununi eru sum tey eru.

-At landsstýrið nú setir kommununi tilíkar treytir

sum hesaferð bætir ikki um støðuna.

Tað er altíð skilagott at rinda bæði rentur og avdrátt til tíðina, men tá støðan er sum hon er, var einasta rætta at virka fyrri avdráttarskotta. Tað er bæði órealistiskt og óansvarligt at krevja fullan avdrátt, samstundis sum roknast skal við so stórar afturgongd í skattainntøkuni.

Og tað ringast av øllum, uttan at vísa á ein einasta glotta. Heldur tvørturímóti.

Men eitt skal landsstýrið og øll onnur vita. Tað er, at hóast landsstýrið sigur, at kommunur ikki hava loyvi til at stuðla vinnuni beinleiðis, fara vit at leggja alla orku í at birta lív í og stuðla vinnulívið í okkara øki. Tí ikki fyrr enn vit kunnu økja um okkara útflutningsvirði kann talast um, at positivt vend kemur í.

Tórtinn Smith

Ny auktion

Det meddeles herved, at der på tidligere bekendtgjort tvangsauktion (AS 472/93) v/ adv. Annfinn Hansen j. nr. 313/92 over matr. nr. 309, Tórshavn, der var berammet til torsdag den 09. december 1993, kl. 11.50, er begæret ny auktion, der afholdes

torsdag den 13. januar 1994 kl. 12.00.

Færøernes fogedret, den 13.12.93
Mette Søgaard-Nielsen
dfm.